

главно у Панчовото кафене. Все дванадесетина пѣти въ годината разсилниятъ Станчо посѣтяваше дѣда Генка, който, като всички чиновници, разбогатяваше въ начало на всѣки мѣсецъ, само че той съ тая не голѣма сума най-първо запалѣше въ черкова една голѣма свѣщъ, изплащаше данѣкъ, купуваше нѣщо армаганъ за сина и нѣщичко скѣтваше въ дѣното на зеления севлевъ сандѣкъ. Селскитѣ му кѣщни разноски не бѣха никакъвъ товаръ за сегашното му състояние. Често дѣдо Генко дълго врѣме пазѣше каймето — тѣй той наричаше банкнотата — обвито въ кърпица у сандѣка. Понѣкога една заваряше друга. Когато нѣкому изъ село потрѣбваше банкнота, тичаха при дѣда Генка, защото знаеха, че, безъ-друго, у него ще се намѣри. Стареца радваше обстоятелството, че кога размѣняше банкнотата, получавахе и нѣщо връзъ 20-тѣ лева. Той имаше слаби понятия отъ разнитѣ дълбоки сарафски сдѣлки и не можеше никакъ да разбере ажиото между злато и сребро, — нали е все пара? Тогава изпълненъ съ нѣкаква национална гордостъ, той издумваше:

— Това се вика сааламъ царство! Двадесетъ лефа пише, а ти даватъ и нѣщо отгорѣ. Ами турскитѣ дрипели — каймета? Не разваляхме ли едно-врѣме лирата съ 1000 и повече гроша каймета?!... И за данѣка ги били не зимаха, та нѣкои ядосани хора ги кѣсеха. Мнозина търговци се съсипаха... Чурукъ царство!... Въ сандѣка се търкаляха и отъ по-старитѣ каймета, ама, даде Господъ, кѣщата изгорѣ и се отървахъ отъ тѣхъ.

Дѣдо Генко съ благоговѣние и вътрѣшна радостъ поеме писмото, отвори го полегичка, зърне банкнотата, па каже:

— Да си живъ и здравъ, Станчо! И сега донесе айджка ми. И тебѣ Господъ отъ невидѣно да ти изпрати и да те зарадва, както ти — менъ!...

За минута му се чинѣше, че разсилниятъ отъ себе дава тия пари.

Пакъ изведнажъ се досѣти и прибави:

— Ехъ, и нему Господъ и Света Богородица да даватъ животъ и здраве и стократно да му го наваксатъ! Все не ме забравя, ... все ме подрежда....